

наха известни неговитѣ унизителни и жестоки постановления. Отъ Родината ни се откъсваха скѣпи области, налагаха ѝ се тежки парични плащания, и народътъ ни се обричаше на истинска нищета. На всичко отгоре, войската ни се намаляваше, обезоръжаваше, а попълването ѝ трѣбваше да става вече съ доброволци. На българския гражданинъ бѣ отнето правото да служи подъ роднитѣ знамена. . . .

Споредъ Договора за миръ, численостъта на българската войска трѣбваше да бѣде само 20,000 души¹⁾, съ строго опредѣлена сила на разнитѣ единици, безъ каквито и да било запаси отъ обучени хора и орѣжия. Стари и покрити съ бойна слава полкове трѣбваше да се разформиратъ, други трѣбваше да се свиятъ въ нови, тѣсни рамки и пр. Брѣятъ на офицеритѣ и подофицеритѣ бѣ сѣщо така опредѣленъ, поради което мнозина още трѣбваше да се простятъ съ военната служба, и да дирятъ нови пѣтища въ своя животъ.



Полковникъ Петъръ Цаневъ,
командувалъ Полка отъ 6-и декемврий 1919
до 17-и декемврий 1920 год.

Следъ като Министерството на войната проучи възможноститѣ за устройството на неразформирани българската войска въ рамкитѣ на Ньойския договоръ, установи пехотата да се състои само отъ осемъ пехотни полка по три дружини, полково домакинство и допълняваща часть (депо). Полковетѣ всѣщностъ трѣбваше да замѣнятъ останалитѣ неразформирани осемъ дивизии, а дружинитѣ — запазенитѣ до това време 24 пех. полка.

Чудовищниятъ Договоръ за миръ бѣ посрещнатъ отъ цѣлия български народъ съ скръбъ и дълбоко възмущение, а войската — съ чувство на накърнена гордостъ и съ твърдо решение да съхрани славнитѣ си традиции и да запази орѣжието и бойнитѣ си материали въ възможно най-пълна цѣлостъ . . .

*

На 6-и декемврий командуването на 18-и пех. Етърски полкъ пое полковникъ П. Цаневъ. Нему се бѣ паднала горчивата участъ да бѣде последенъ командиръ на полка.

¹⁾ Освенъ това, 10,000 жандармерия и 3,000 гранична стража.